

LAURENCE JENKELL: “BEN ÜRETMEYE VE FORM DOĞURMA FİKRİNE AŞIĞIM.”

RÖPORTAJ: BİLGİ KENBER

Laurence Jenkell
atölyesinde.

Sanat yaşamını bonbonların yeniden yorumlanmasını adayan Laurence Jenkell, bir anlamda içinde ukde kalan çocukluğunda istediği kadar şeker yiyememe arzusundan şimdi tatlı tatlı intikam alıyor. Aslında Jenkell, devasa boyuttaki bonbon ve DNA sarmalı çalışmalarıyla Pop Art'a kişisel güncel yorumunu sunarken, heykeli sarma, heykelin hareketi, kıvrımı, büklümü ve kaplanması olgularını da sorguluyor.

Bu göz alıcı sanat eserleri bütün hayallerinizi gerçekleştirebildiğiniz bir ortamda yaratılıyor. Bize atölyenizin bir resmini çizebilir misiniz? İlham perileriniz bu harika çalışmalarını üretirken size nasıl yardımcı oluyor?

Atölyemde bulunmak bana kendimi çok iyi hissettiriyor. Geniş ve yüksek tavanlı atmosferini çok seviyorum. 1000 metrekarelik atölyem burada ilk çalışmaya başladığımda bana oldukça büyük görünüyordu, şimdi 5 metre yüksekliğinde devasa bonbonlar yaptığım için çok küçük geliyor. Atölyem, tüm dünyada seramikleri ile tanınan, Picasso'nun da yaşayıp çalıştığı, ünlü sanat şehri Vallauris'ta bulunuyor. Sanırım benim atölyem de diğer sanatçıların atölyelerinin de olduğu gibi dağınık ve geri dönüşüm için sakladığım bir sürü şey ile dolu. İster gerçek ister şeker ambalajları olsun her tarafımda bonbonların olmasını çok seviyorum. Şimdi DNA çalışmalarım her tarafta, hatta aklımda bonbonlarımla kıvrımları ile spiral fikri üzerinde çalışırken elektrik telleriyle yaptığım DNA prototipleri bile. Hala, bana DNA'nın çift sarmalını hatırlatan, birbirinin üzerinde iki sarmal bulunan çalışmalarım duruyor.

Heykellerinizde kullandığınız malzemeleriniz hakkında konuşursak, malzemelelerinizi nasıl seçiyorsunuz ve nasıl şekillendiriyorsunuz?

Polyester, bronz, mermer, alüminyum, pleksiglas gibi birçok malzeme kullanıyorum. Pleksiglası düşünürsek, atölyemde inanılmaz bir renk seçkisi var. Kitle halindeki pleksiglaslar içinden istediğim rengi bulamazsam, kendim boyuyorum. O günkü ruh halime göre renkleri seçiyorum. Pleksiglası ısıtarak şekil veriyorum. Pleksiglas plakaları ısıtmak, onları yumuşak, esnek, şekil verilebilecek hale getirmek için özel olarak imal edilen 2x3 metre büyüklüğünde bir fırınım var. Pleksiglası özel bir şekilde büküyorum ve her seferinde yeni bir şekil elde ediyorum. Her bir pleksiglas çalışmam eşsiz. Ve sonra heykelimi havaya ile ısıtarak bitiriyorum.

Kariyerinizi bonbonları yeniden yorumlamaya adanmışsınız. Sizin heykellerinizi gördüğümüz zaman kendimizi çok mutlu hissediyoruz. Sizin için bonbonları ve onların formunu özel kılan nedir? Bu renkli ve devasa bonbonların arkasında gizlenen fikir nedir? Neden büyük format çalışıyorsunuz?

Laurence Jenkell bonbon heykeliyle.

"Fushia Annee", (Antik A.Ş. arşivi).

Gerçekten sanat yaşamımı bonbonların yeniden yorumlanmasını adadım. Çünkü bir çocuk olarak diğer arkadaşlarımdan farklı olarak evde şeker yemediğim için çok sinirleniyordum. Hatta şaşırıcı bir şekilde erkek kardeşimin bile izni vardı... Bu bir intikam gibi ve bir tercih dili olarak şeker beni gerçekten mutlu ediyor. Şekerleri kötüye kullanabilirim. İlk olarak gerçek şekerler ile çalışmaya başladım, onları mutfak fırınımda pişiriyordum, mis kokulu sarhoş edici tatlarına bayılıyordum. Şimdi, daima birbirinden farklı şekilde, farklı kıvrıma sahip, daima parlak ve eşsiz heykeller yapmayı seviyorum. Şu anda DNA heykelleri üzerinde çalışıyorum. Her gün yeni bir eser üreten bir sanatçı olmak, heykellerimi yaparken kendimi eğlendirmek ve heykellerimi gören ya da satın alan kişilerin mutlu olmasını görmek önemli bir ayrıcalık. İlk başta bazı insanlar sadece bonbonlar yaptığım için bana gülüyorlardı... Ve hatta bazıları da beni vazgeçirmek için çalıştı... Ama bonbon fikri

yıllardır vardı ben bunu tamamen keşfetmek zorundaydım. Kişisel olarak benim şekerlerle böyle bir tecrübem var, belki de herkesten farklı fakat herkesin şekerlerle ilgili şahsi bir hikayesi ve anısı mutlaka vardır. Başlığın kendisi oldukça basit ama korkunç güçlü ve tamamen evrensel: Bu her yaştan, herkese, her yere dokunuyor... Yeni çalışma alanım DNA'da olduğu gibi, daha ciddi fakat hala evrensel. Ben sonsuz ve anısal büyüklükteki bonbonlar konusunda çalışmayı seviyorum, aynı şey yeni DNA çalışmalarım için de geçerli.

Ayrıca Coca Cola şişelerini, Hello Kitty oyuncaklarını, Barbie Bebekleri, Yves Saint-Laurent ve Christian Dior kozmetik ürünlerini kompozisyonlarınızın içine koyuyorsunuz. Renkli pleksiglas ya da şeffaf pleksiglas malzeme ile yarattığım bonbon heykelleri, ünlü markaları yeniden yorumlamamı sağlıyor. Ayrıca bonbon heykelleri ve DNA çalışmaları ile Pop Art'a kişisel güncel yorumumu sunuyorum. Şu anda özel bir

Üstte Ulusal bayrakları temsil eden bonbon heykelleri.
Solda "Alüminyum Parçaları".

Sağ sayfa Türk Bayrağı bonbon heykel.

paketlemeye sahip bonbon heykeli ya da markalarının DNA'sına uygun DNA heykeli siparişi veren birçok marka var.

Heykelin geleneksel dilini değiştiriyorsunuz. Heykel sanatına yaklaşımınızı nasıl açıklarsınız? Nasıl bonbonlar yaşamınızın bir parçası oldu? Eğer çağdaş heykel açısından bakarsak, sizin çağdaş heykel anlayışınız konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Ben otodidakt bir sanatçıyım. Küçüklüğümde buyana ellerimle bir şeyler yapmayı seviyorum. Hatta çocukken bulabildiğim her şey ile oynuyordum, örneğin yetişkinler ile sıkıcı bir akşam yemeğine katıldığımda, bir kağıt parçasını kıvrır -tercihen masanın altında- ve bir çeşit bigudi yapardım. Yaratmaya ihtiyacım var ve her gün yeni bir şey üretmeyi seviyorum. Resmi de seviyorum fakat heykel yapmak beni daha çok mutlu ediyor çünkü ister seramik ister mermer olsun gerçekten ellerimden çıkıyor. Fakat bütün bunların ötesinde renkli ve parlak bir çağdaş malzeme olan pleksiglase aşığım. Pleksiglası eşsiz bir heykelle dönüştürmek için yumuşak bir malzeme haline getirmeyi seviyorum. Basit, eşsiz bir elemanı, bir pleksiglas tabakasını, klasik heykeltıraşların kullandığı mermer blok ile birleştirme fikrini seviyorum. Ben üretmeye ve bir form doğurma fikrine aşığım, yaratım sürecine bütün vücudum ile katılıyorum.

2009 yılında ulusal bayrakları devasa heykelleriniz ile birleştirmeye başladınız. Ulusal bayrakları nasıl kullanmaya karar verdiniz. Hatta devasa Türk Bayrağı heykeliniz bile var.

Seyahat etmeye bayılıyorum, küçüklüğümde bu yana ülkelerin bayraklarının rengi ve stili beni büyülüyor. Hepsi farklı, parlak renklere sahip ve oldukça grafiksel görünüyor. Yurtdışına her gittiğimde her ülkenin ne tip şekerleri olduğunu çok merak ediyorum ve yaşı ve milliyeti ne olursa olsun dünyanın her yerinde insanların şeker yediğini fark ettim. Ve tüm toplumların anısına hürmeten bonbonlarımda bayrak kullanmaya karar verdim. Geçen yaz Cannes'da altı ay devam eden ve 100 heykelin yer aldığı bir sergi yaptım. Yine Cannes'daki G20 zirvesinde G20 ülkelerinin ve misafir ülkelerin bayraklarını temsil eden bonbon heykellerimi sergiledim. Heykellerin kaidesinde şu cümle yazıyordu: "Şekerin kendine özgü olduğu toplumlar için ulusal bayrak: kişisel geçmiş ve ortak bir bellek."

2011 yılında stiliniz yön değiştirdi ve DNA formunu kullanmaya başladınız. Bu yaklaşımınızı nasıl açıklıyorsunuz?

Bonbonlar ile ilgili daha yapacağım, anlatacağım çok şey var fakat benim sanat eserlerimin koleksiyonunu yapan kişiler başka eserler de görmek istiyor. Ben bonbondan ortaya çıkan yeni bir şey yapıyorum. Bu sebeple bonbonlarımdan kıvrımlarına konsantre olmaya karar verdim çünkü bu en önemli kısım ve bütün farkı yaratan nokta, tüm pleksiglas sanat eserlerimi eşsiz kılar: sadece bir kıvrım ve sadece bir ambalaj. Bu spiral ve kıvrım fikri ile çalışmaya karar verdiğimde bunun beni DNA'nın çift sarmalına götürceği aklıma bile gelmedi. Benim ilk çalıştığım alan, bonbonlarımdan ambalajları olmasaydı, DNA heykellerim ortaya çıkmazdı. Bir eser üzerinde çalışırken bir başka çalışma ortaya çıkıyor, bu çalışma size bir başka fikir veriyor ve sonunda tamamen belirgin ve çok doğru bir şey buluyorsunuz.

Bonbonların ambalajları, DNA'nın yapısı... Asıl meseleniz kıvrımlarla değil mi?

Evet doğru. Bonbonlarımı "Ambalajlar" olarak etiketlendirerek, benim için heykeli sarmanın, hareketin, kıvrımın, bükümün ve kaplamanın ne kadar önemli olduğunu gösteriyorum. Bu durum şu anda üzerinde çalıştığım 'çift sarmal' için de geçerli, çift yaya benziyor ve görmeye alışık olduğumuz DNA temsiliyle karşılaştırılabilir. Her zaman önemli olan katlama meselesi.

Aslınsa sanat kariyerinize resim ile başladınız ve sonra yeni bir teknik geliştirdiniz. Reçine sırlı tuval üzerine gerçek şekerler uyguluyorsunuz. Bu tuvaleriniz hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Aslınsa sanat kariyerime resim ile başladım fakat hızla reçine kullanarak tuval üzerine bonbonlar koyduğum tekniği geliştirdim. Bu 2000'li yıllarda yani gerçek şekerleri kendi fırınımda erittiğim dönemlerdi. Tuval üzerine reçine koyarak kompozisyonlar oluşturdum ve eseri korumak için üzerine pleksiglas kutu geçirdim. Bu yüzden atölyemde bir sürü birikinti oluştu. Bazı şeyleri çöpe atmamı sevmediğim, geri dönüştürmeyi sevdiğim için, bu pleksiglas katmanları pişirmeyi karar verdim. Yıl 2005'ti. İlk denemeler gerçekten hayal kırıklığıydı fakat sonunda doğru ısıyı buldum ve pleksiglası bükmeyi başardım. Ve ortaya "ambalajlar/paketlemeler" olarak adlandırdığım çalışmalarım ortaya çıktı.

Yakın zamandaki planlarınızı öğrenebilir miyiz?

Gelecek ile ilgili birçok planım var; İspanya Valencia'da sergi, Paris yakınlarındaki bir vakıfta sergi ve yazın Olimpiyat Oyunları süresince Calais'te büyük bir şov... Bütün bunların ötesinde St Dié des Vosges'deki Musée Braque'da bir sergi.

Üstte Laurence Jenkell atölyesinde.

Solda "Rougee Annee", (Antik A.Ş. arşivi).